

man skal til at udføre den i det Enkelte, kan det ikke undgaaes, at der kommer mange Usikkerligheder frem. Det vil altid være muligt, naar man vil anvende et bestemt Naremaal at fremkomme med den Indvending: Hvorfor ikke noget kortere, eller hvorfor ikke noget længere? Det System, som Udvalgets Flertal har tænkt sig, gaar, som de Herrer ville se af Endringsforslagene, ud paa, at dersom en Person har havt 5 Mars uafbrudt og frivilligt Ophold paa det Sted, hvor han bliver trængende, skal han forsynes der. Det er altsaa Hovedreglen, og den er jo i det Væsentlige stemmende med den gjældende Ret. Vi have tilladt os at foreslaa en Modifikation i den gjældende Ret, hvorpaa det ærede Things Opmærksomhed henledes, nemlig at kortere Fraværelser ikke skulle komme i Betragtning til at afbryde Forsørgelsesretten. Med Hensyn til Maaden, hvorpaa denne Begrænsning nærmere skal formuleres, skal jeg blot bemærke, at Udvalgets Flertal ikke gjør nogen væsentlig Indvending imod, at man, naar man hellere vil det, formulerer Forslaget paa den Maade, som er foreslaaet af det ærede 6te kongevalgte Medlem (Udsig) i hans Endringsforslag under Nr. 14. Dersom Thinget maatte foretrække denne Affattelse, have vi ikke Noget derimod; men hvad enten man vælger den ene eller den anden Redaktion, er Tanken jo dog den, at en Fraværelse, hvorved fortaas en virkelig Opgivelse af Bopæl, ikke kommer i Betragtning, undtagen hvor den giver sig Udtryk i en længere Vedbliven. Grunden, hvorfor vi have foreslaaet denne Bestemmelse, hvis Gjennemførelse naturligvis vil kunne afføde visse Vanskeligheder, er den, at vi anse det for at være et gavnligt Middel imod de Forjagelser og Kunstgreb, hvorved man nu i Kommunerne søger at skaffe sig af med Personer, som man frygter vilde falde Fattigvæsenet til Byrde. Den Regel, vi have tilladt os at foreslaa, vil nemlig gjøre dette ikke saa lidet vanskeliggjort, end det hidtil har været. Hidtil har det jo, naar en Kommune ønskede at stille sig af med en Person, som den troede vilde falde den til Byrde, været tilstrækkeligt hertil, at man blot fik Vedkommende bort i nok saa kort Tid, at man fik ham ud af Kommunen, om det saa kun var i 8 Dage, forudsat, at hans Fraværelse fra Kommunen maatte siges tillige at indeholde en Opgivelse af Bopæl, og det vil den jo i mange Tilfælde, netop fordi den Slags Personer, hvorom Taleren er, oftest ere saadanne, hvis Bopæl falder sammen med deres faktiske Opholdssted. Der kræves altsaa ikke, at Fraværelsen skal have en bestemt Varighed, men selv den korteste Fraværelse vil, naar den blot er forbunden med virkelig Opgivelse af Bopæl, være tilstrækkelig til at afbryde Forsørgelsesretten. De nævnte Kunstgreb ville jo aabenbart vanskeliggjøres, naar det fordres, at Fraværelsen skal have en vis Længde, for at den skal være virksom, idet det vil være mindre let-

kende at anvende Penge paa at faae en Person til at flytte fra Kommunen, naar man, hvis han kommer tilbage inden 4 Maanedes, hvad man jo vanskeligt kan beskytte sig imod, har kastet Pengene ud til ingen Nytte, og vil man underholde ham paa et andet Sted i 4 Maanedes, bliver det en forholdsvis kostbar Fornøielse. Vi have derfor troet, at denne Bestemmelse — ligesom det i og for sig forekommer os naturligt, at der skal en ikke ganske kort Fraværelse til for at afbryde en Forsørgelsesret, som hviler paa en lang Tids Ophold — ogsaa vil kunne virke gavnligt til at formindste Kunstgrebene paa dette Omraade en Del. — Naar nu en Person ikke har havt 5 Mars Ophold paa det Sted, hvor han bliver trængende, opstaar det Spørgsmaal, hvad der da skal gjælde. I Kraft af vor hele Betragtning, maa vi naturligvis afvise den Tanke, at man i saa Fald skulde gaa til Fødestedet, men det er foreskommet os, at det Princip, vi maa anse for det retteste, maa føre til, at man da maa søge efter de Steder, hvor Vedkommende tidligere har tilbragt en længere Narværelse af sit Liv, og hvor man altsaa tidligere har nydt sin rigelige Del af hans Arbeidskraft. Det er jo en Skjønssag, hvor langt et Naremaal, der i saa Henseende skal forlanges. Den gjældende Ret har, som de Herrer ville vide, 5 Mar; i den gjældende Ret kan man gaa tilbage til den Kommune, hvor han sidst har havt 5 Mars uafbrudt Ophold. Vi have fundet, at det maaské kunde være Anledning til at forlænge dette Naremaal noget, idet det forekommer os, at det var naturligt, at der maatte forlanges noget længere Tidsophold, for at man skulde kunne gaa tilbage til den Kommune, som den Paagjældende allerede for længere Tid siden havde forladt, og derfor gaar vort Forslag ud paa, at der skal fordres 10 Mar i denne Henseende, medens i Dvrigt Fordringerne til Opholdets Bestaafenhed ere de samme. Ogsaa paa dette Punkt, ere vi altsaa som det vil ses, meget nær ved den gjældende Ret, idet der ikke er nogen anden Forskiel mellem dennes Regel og vort Forslag, end at vi ville sætte Tallet 10 i Stedet for 5. — Naar der nu heller ikke findes nogen Kommune, som der i Kraft af disse Regler kan gaaes tilbage til, saa opstaar det Spørgsmaal, hvad man saa skal gjøre. Vi have ifølge vor Betragtning maade fundet, at man ogsaa da burde gjøre Forsøg paa ikke at blive kastede tilbage til Fødestedet, at man ogsaa da burde se at udfinde en anden Kommune at holde sig til, fremfor at gaa til Fødestedet, fordi det for os staaar saaledes, at Fødestedet egentlig er den af Kommunerne, som der er allermindst Grund til at vende sig til. Til Fødestedet skal man ikke gaa, førend enhver fornuftig Grund til at holde sig til en anden Kommune mangler. Vi have her tilladt os at foreslaa, at man, forinden man gaar til Fødestedet, skal søge den Kommune, hvor den Paagjældende har havt et sammenlagt Ophold af